

[Socialministeren.]

fang bør have mere tid til at blive indarbejdet, før man begynder at ændre de grundlæggende principper i loven.

En af de særlig markante ændringer ved dagpengeloven var indførelsen af arbejdsgiverperioden på 5 uger. Allerede i socialreformkommissionens første betænkning blev det foreslået, at man som noget nyt kunne gå den vej at lade arbejdsgiverne foretage udbetaling af dagpenge i en vis periode i den første del af lønmodtagernes sygefravær. Da dagpengeloven var til behandling her i tinget i 1972, var der en udbredt enighed om at indføre en arbejdsgiverperiode. Der blev dengang peget på den meget store lettelse, det ville være for den sociale forvaltning, at arbejdsgiverne administrerede den første del af sygetilfældene.

Hvis vi skulle følge kommunisterne forslag og helt ophæve arbejdsgiverperioden, ville det betyde en mangedobling af antallet af sygetilfælde, der skulle administreres over socialforvaltningen. Jeg tror ikke, at det er lige netop den vej, vi bør gå i øjeblikket. Kommunerne mener vel ikke, at denne kraftige forøgelse af arbejdsbyrden i kommunerne kunne klares uden en tilsvarende kraftig personaleudvidelse.

En anden ting, der blev fremhævet, var arbejdsgiverperiodens betydning som et skridt mod faste ansættelsesformer for alle. Jeg mener, at det er ønskeligt at stræbe mod en fastere tilknytning mellem arbejdsgiver og arbejdstager. Hvis vi skulle følge kommunisterne forslag, ville vi modarbejde bestræbelserne i denne retning.

Da dagpengeloven blev vedtaget, var også hovedorganisationerne enige om arbejdsgiverperiodens indførelse, og jeg mener, at der stadig er et solidt flertal for arbejdsgiverperiodens bevarelse her i tinget. For mange var arbejdsgiverperioden også en absolut forudsætning for de store forbedringer af ydelserne, der blev gennemført.

Kommunisterne foreslår endvidere, at dagpengene forhøjes til 100 pct. af gennemsnitsindtægten i det pågældende fag eller branche, og endvidere foreslås der en kraftig udvidelse af den periode, hvor der kan udbetales dagpenge i forbindelse med graviditet og fødsel. Enhver, der kender udgiftstallene til dagpengeordningen i dag, kan hurtigt beregne, at en gennemførelse af

kommunisternes forslag ville betyde en udgiftsforøgelse på hundreder af millioner kroner om året. Vi får forhåbentlig at høre, hvordan kommunisterne har tænkt sig at dække denne udgiftsstigning.

Når man nu taler om en så kraftig forhøjelse af dagpengebeløbet, synes jeg også, man bør kaste et blik tilbage på det seneste par år. Før 1. april 1972 udgjorde dagpengenes højeste beløb 67 kr. 50 øre pr. dag i 6 dage pr. uge, dvs. 405 kr. pr. uge. Fra 1. april i år er det højeste beløb pr. uge 792 kr., det vil altså sige, at dagpengene i løbet af denne korte periode er næsten fordoblet. Det er vist de færreste indtægtsområder, der kan fremvise en sådan stigning.

Kommunisterne har også stillet en række konkrete ændringsforslag til reglerne om dokumentation for sygefraværet og dermed om arbejdsgiverens mulighed for kontrol med sygetilfældene. Jeg vil gøre opmærksom på, at reglerne i dagpengeloven i høj grad har sammenhæng med andre regler på arbejdsmarkedets område. Dette gælder især bestemmelserne på funktionærområdet, og man kan ved at sammenligne bestemmelserne på de to områder se, at mange af bestemmelserne er fuldstændig ens. Bestemmelserne på funktionærområdet har jo eksisteret i en årrække uden nævneværdige besværligheder, og jeg mener derfor, det må være muligt, at de samme regler gælder for andre lønmodtagere end funktionærer.

Dagpengeloven gav lønmodtagerne ret til dagpenge fra første dag, og det må vel være klart, at en sådan kraftig udvidelse af retten til en ydelse ikke kunne ske uden en vis udvidelse af de modstående forpligtelser. Når arbejdsgiveren skal udbetale dagpenge fra første dag, synes jeg ikke, det er urimeligt, han også må kunne følge sygdommen. Disse forpligtelser var noget nyt for mange lønmodtagergrupper, og det er klart, at der må gå en vis tid, inden sådanne nye regler har bundfældet sig. Jeg synes, det er alt for tidligt at foretage så afgørende ændringer, som her er foreslået. Ordningen har som tidligere nævnt kun kørt i ca. 1 år, og en ændring af reglerne nu ville efter min mening kun føre til større usikkerhed.

Venstre var ikke enig i alle reglerne i dagpengeloven ved dens vedtagelse. Men vi må respektere, at der var et flertal ved den endelige afstemning om dens vedtagelse, og